

Κράτησε την ξύλινη πόρτα ανοιχτή με τον γοφό της ενώ έσερνε τη βαλίτσα για να μπει στο κλιμακοστάσιο του πάρκινγκ. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι στην πλάτη της κάτω από το μπλουζάκι της. Τουλάχιστον εδώ μέσα ήταν κάπως πιο δροσερά σε σύγκριση με την αποπνιχτική κόλαση της Νύροπ Γκέδε. Από την άλλη, ο χώρος εδώ βρομούσε μπαγιάτικη τσίκνα από ένα μισοφαγωμένο μπέργκερ που είχε πετάξει κάποιος στις σκάλες.

Φτάνοντας στο υπόγειο πάρκινγκ έσπρωξε τη βαλίτσα πίσω από κάτι κάδους σκουπιδιών, όπου υπολόγιζε ότι δεν θα φαινόταν από τις κάμερες ασφαλείας. Δεν ήθελε να τη βάλει στο αμάξι της πριν δει τι περιείχε. Η βαλίτσα δεν ήταν κλειδωμένη, μονάχα κλεισμένη με τα δυο πιαστράκια που σφάλιζαν χωρίς κλειδί και με ένα δυνατό ιμάντα αποσκευών. Τα χέρια της έτρεμαν και το ένα είχε μουνδιάσει από την κούραση· είχε πιαστεί από το κουβάλημα αυτού του όγκου τόση ώρα. Παρ' όλ' αυτά, άνοιξε τα πιαστράκια και σήκωσε το καπάκι.

Μέσα στη βαλίτσα υπήρχε ένα αγόρι. Ένα γυμνό, ξανθό αγοράκι, μικροκαμωμένο και αδυνατούλι· ήταν δεν ήταν τριών χρόνων. Το σοκ την έκανε να τιναχτεί προς τα πίσω, μέχρι που η πλάτη της χτύπησε στην πλαστική επιφάνεια του κάδου. Τα γόνατά του ήταν κολλημένα στο στήθος λες και το είχαν διπλώσει σαν πουκάμισο για να χωρέσει. Τα μάτια του ήταν κλειστά και το δέρμα του είχε μια ασπρουλιάρικη χλωμάδα στο έντονο φως των λαμπτήρων φθορίου. Μόνο όταν είδε τα χείλη του να χωρίζουν μια πιθαμή, κατάλαβε ότι ήταν ζωντανό.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΗΤΑΝ ΧΤΙΣΜΕΝΟ

-

-

-

-

-

άλλους

-

-

ακριβώς

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-
-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

Ο πεθερός του

-